

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Quæstio I. An in Ecclesia sit verum Ordinis, sive Ordinationis
Sacramentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

Quem esse mortalem expressit Tridentini non satis ponderatum à Suarez. Spiritus sancti injuria esse possit. Quæ verba si attendisset Suarez disp. 44. sect. 1. non dixisset, Concilium non determinasse contemptum hujus Sacramenti esse peccatum mortale, sed simpliciter docuisse ipsum non contemni sine peccato: cum doceat expressè ipsum contemni non posse. *Esque ingenti*

scelere, quod utique est, peccatum mortale.

Dixi etiam in Conclusionem, *Moraliter*, quia negligens in extremo periculo medium tam utile ad salutem, quando facile potest obtineri, à peccato veniali contra charitatem propriam vix potest excusari.

DISPUTATIO DECIMA.

De Sacramento Ordinis.

ORDO interdum sumitur, ut sit idem quod respectus prioris & posterioris. Secundò atque etiam propriè significat certum inter homines statum seu gradum in Republica. Quo sensu dicitur quis esse Ordinis senatorii, Ordinis equestris &c. Simili etiam sensu in Ecclesia vocatur Ordo clericalis, atque etiam Status religiosi appellantur Ordines. Magis autem ad præsens propositum, idque utilitatè sumitur Ordo pro gradu permanente, sive pro spiritali potestate, quæ ministris Ecclesiæ traditur, ad conficienda vel ministranda Sacramenta, ac præsertim Eucharistiæ Sacramentum & Sacrificium, vel saltem ea quæ proximè vel remotè ad eadem Sacramenta referuntur. Denique sumitur pro certo ritu externo & transiente, quo dicti ministri consecrantur, eisque potestas præfata confertur: qui ritus etiam frequenter & propriè dicitur Ordinatio, & habet Ordinem præcedenti modo acceptum pro effectu. Estque hæc ultima acceptio maximè ad sensum præsentis loci. Unde sit

resurrectionem contulit eisdem potestatem in corpus suum mysticè, quando dedit illis potestatem remittendi peccata, dicens Joan. 20. *Accipite Spiritum sanctum, quorum remiseritis peccata &c.* Ubi per Spiritum sanctum indicatur gratia per istam Ordinationem collata.

Insuper Apostolus 1. ad Timoth. 4. ait: *Noli negligere gratiam, quæ in te est, quæ data est tibi per prophetiam* (id est, ipsam formam Ordinationis, ut multi intelligunt, vel potius inunctum divinum, de adolescente Timotheo in Episcopum ordinando, cujus fit mentio cap. 1. ubi dicitur: *Secundum præcedentes in te prophetias*, ut explicat noster *Sabbath, Esaius & alii*) cum impositione manuum presbyteris, id est, coetus seu collegii Presbyterorum. Quo nomine ibi more Scripturæ etiam comprehenduntur Episcopi. Et 2. ad Timoth. 1. ait: *Adpone te, ut resuscites gratiam Dei, quæ est in te per impositionem manuum mearum.* Ubi apparet symbolum sensibile manuum scilicet impositio, & effectu Sacramento proprius per illud collatus, nempe gratia. Frustrà autem hæc verba ad sensum alienum detorquere conati sunt Hæretici: cum ipsa de se satis clara sint, & in sensu Catholico semper ea intellexerit Ecclesia, & in praxi retinuerit.

QUESTIO I.

An in Ecclesia sit verum Ordinis
sive Ordinationis Sacramentum?

NEGAT Lutherus lib. de Captivitate Babylonica c. de Ordine, Kemnitius & quidam alii Hæretici recentiores. Non est tamen ausus negare Calvinus, qui etsi plerisque locis duo tantum Sacramenta admittat, Baptismum videlicet & Cœnam, veluti omnibus communia; alibi tamen agnoscit etiam Ordinationem pro vero Sacramento. Quod etiam faciunt præcipui ex Lutheranis, teste Bellar. lib. de Sacramento Ordinis c. 1.

Allegant etiam aliqui, signanter *Aversa* q. 1. sect. 1. illud Act. 10. *Tunc jejunantes & rames, imponentesque eis* (scilicet Paulo & Barnabæ ceteri Apokoli) *manus, dimiserunt illos.* Ubi (inquit *Aversa*) Apostoli ordinaverunt Paulum & Barnabam, scilicet in Episcopos. Quod necessariò dicendum videtur, ut rectè alioquin Sacramentum Ordinis colligatur ex Scriptura agente de impositione manuum, ac ne alias præcipuus locus ex Episkola ad Timotheum Catholicis in præsentem eripiatur. Aliis nihilominus apparet Paulum & Barnabam ibi non fuisse ordinatos, sed solum dimissos in opus, ad quod à Spiritu sancto erant segregati, cum impositione manuum, veluti quâdam benedictione. Nec videtur creditibile Paulum antè id tempus necdum fuisse Episcopum. Neque ob hoc eripitur Catholicis alia loca à nobis præmissa; utpote in quibus expressa sit mentio gratiæ

Notissimum autem fidei dogma habet, in Ecclesia dari verum & propriè dictum Ordinis Sacramentum. Probatur I. ex Scriptura Lucæ 22. *Hoc facite in meam commemorationem.* Quibus verbis Christus Apostolos constituit Sacerdotes, dando eis potestatem in suum corpus verum. Deinde post

riae datae per impositionem manuum: quod hic non fit.

Probatur II. ex Patribus, Pontificibus & Conciliis. Ambrosius de Dignitate sacerdotali c. 5. ait: Homo imponit manus, Deus largitur gratiam. Augustinus lib. 2. contra Epistolam Parmeniani cap. 13. comparans Ordinationem cum Baptismo ait: Virumque Sacramentum est, & quaedam consecratione utrumque homini datur; una cum baptizatur, istud cum ordinatur: ideoque in Ecclesia Catholica utrumque non licet iterari. Et infra: Si utrumque Sacramentum est, quomodo nemo substat? & tamen dubitant, immo negant nuper nati Sectarii) cur illud non amittitur, & istud amittitur? Neutri Sacramento injuria facienda est. Auctoritates Dionysii, Cypriani, Chrysostomi, Innocentii I. Leonis I. Gregorii magni & aliorum vide apud Bellarminum c. 3. Idem patet ex Concilio Chalcedonensi can. 2. Florentino in Decreto de Armenis. Trid. sess. 7. can. 1. de Sacramentis in genere & sess. 23. can. 3. Unde c. 3. merito dixit: Cum Scriptura testimoniis, Apostolica traditione, & Patrum unanimi consensu, respectum sit, per sacram Ordinationem, quae verbis & signis exterioribus perficitur, gratiam conferri, arbitrare nemo debet, Ordinem esse verè & propriè unum ex septem sanctae Ecclesiae Sacramentis.

Accedit denique ratio Theologica: quia existat in Ecclesia exercitium sacrarum functionum, ad quas conveniebat à Christo relicta esse in Ecclesia potestatem, eamque non esse omnibus sine discrimine communem, sed personis sensibili & modo hominibus, accommodato designandis specialem: quae ritus sensibilis est Ordo, de quo agimus, à tempore Apostolorum usque hinc per Pontifices usitatus: quem denique non conveniebat à Christo gratiae Auctore relinqui sine proportionatis gratiae donis ad functiones tam sacras digne obeundas necessariis.

Sanè ipsa Lex vetus, non quovis, sed certos designari mandabat ministros, mediis certis ritibus: quanto magis id Legis novae incumberebat Auctori, qui non ad sanguinem hircorum, sed pretiosum sanguinem Agni immaculati offerendum eos designabat. Unde etiam amplior sanctificatio, scilicet interna, ministris per ritus illos conferenda erat: Novum enim testamentum in melioribus re-promissionibus sanctum est, ut dicitur ad Hebr. 8.

QUAESTIO II.

Quot sint Ordines, & quae officia singulorum?

Dico I. Communiter recensentur septem Ordines, scilicet Sacerdotii, Diaconatus, Subdiaconatus, Acolythi, Exorcistae, Lectoris, Ostiarii. Hos enume-

Herimx Sum. Theol. Pars IV.

rat Tridentinum sess. 23. c. 2. & Carthaginense IV. Eisdem tamquam rem antiquam enumerat Cornelius Papa circa annum 255. Epistola ad Fabium Antiochenum apud Eusebium l. 6. c. 33. & Cajus Papa circa annum 284. in Epistola ad Felicem. Ex quibus patet usum horum Ordinum esse in Ecclesia antiquissimum: adeo ut Trid. supra dicat etiam Subdiaconatum & quatuor minorum Ordinum nomina atque propria ministeria ab ipso Ecclesiae initio in usu fuisse. Vide Baronium ad annum Christi 44.

Dico II. Episcopatus est verus Ordo à Christo institutus, & à simplici Sacerdotio aequaliter distinctus. Est communis & fatis certa Doctorum sententia. Probatur ex Anacleto Papa IV. post S. Petrum Ep. 3. cap. 1. Damaso Papa Ep. 4. Leone I. & refertur, c. Omnium Sacerdotum dist. 32. Gelasio Papa, & refertur c. Diaconos dist. 93. qui Episcopatum appellant Ordinem, & à simplici Sacerdotio distinguunt. Similiter in Carthaginensi IV. describitur specialis ritus consecrandi Episcopos, sicut describitur ritus ordinandi Presbyteros, Diaconos &c. Accedit auctoritas Tridentini, quod allegabitur n. seq. Accedit praeterea, quod juxta dicenda q. seq. Episcopatus sit Sacramentum, utique Ordinis (non enim alterius generis seu speciei) ergo ipse est Ordo.

Nec obstat, quod communiter tantum septem Ordines soleant recenseri: nam tunc sub Sacerdotio comprehenditur Episcopatus: quia (ut ait Anacletus supra) Sacerdotum Ordo bipartitus est, & sicut Dominus illum constituit, à nullo debet perturbari. Et c. 2. Amplius quam isti duo ordines Sacerdotum (simplicium videlicet & Episcoporum) nec nobis à Deo collati sunt, nec Apostoli docuerunt. Alioquin si nomine Sacerdotii intelligeretur solum simplex Sacerdotium, verè quidem essent octo Ordines, juncto Episcopatu: etsi hic non soleat separatim numerari, eò quod non sit ita à ceteris distinctus, uti ceteri inter se: cum juxta dicenda sum. 25. essentialiter praerquirat Sacerdotium. Aliàs ipsum Tridentinum non obscure Episcopatum inter Ordines agnoscit: nam supra cap. 3. ad probandum quod Ordinatio sit Sacramentum, adducit locum Apostoli 2. ad Timoth. 1. qui juxta communem expositionem agit de Episcopatum Ordinatione Episcopali. Et cap. seq. dicit nullius secularis potestatis auctoritatem ita requiri in ordinatione Episcoporum, Sacerdotum & ceterorum Ordinum, ut sine ea irrita sit Ordinatione.

Ratio Theologica est: quia Episcopatus est gradus eminentis in Ecclesia Dei, continens potestatem ad conficienda Sacramenta Confirmationis & Ordinis, quorum alii Sacerdotes non sunt ministri ordinarii, etiam validè. Et si per respectum ad Eucharistiam quis contendat Ordinem esse

8. Episcopatus est verus Ordo aequaliter à simplici Sacerdotio distinctus.

9. In numero septenario Episcopatus sub nomine Sacerdotii comprehenditur.

Ipsam Tridentinum agnoscit Episcopatum esse Ordinem.

Præter idem ratione Theologica.